

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obo/3/2022
Identifikačné číslo spisu: 1019200133
Dátum vydania rozhodnutia: 14.12.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:1019200133.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a Mgr. Soňe Pekarčíkovej, v právnej veci žalobkyne: Slovenská konsolidačná, a.s., Bratislava, Cintorínska 21, IČO: 35 776 005, proti žalovanej: JUDr. Darina Kurňavová, Trnava, Kapitulska 447/5, správca konkurznej podstaty úpadcu Ing. Dušan Piačka - TYRNA KONZORCIUM „v konkurze“, so sídlom OD Jednota, Trnava, Zelený rínek 1, IČO: 11 756 136, o určenie pohľadávky proti podstate vo výške 41 706,40 eura, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cbi/1/2019-142 zo dňa 16. marca 2022, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cbi/1/2019-142 zo dňa 16. marca 2022 p o t v r d z u j e.

II. Žalobkyňa má proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „krajský súd“) rozsudkom č. k. 2Cbi/1/2019-142 zo dňa 16. marca 2022 v prvom výroku určil, že pohľadávka žalobkyne v sume 41 706,40 eura uplatnená prihláškou zo dňa 25. júla 2005 je oprávnená a zistená ako pohľadávka proti podstate v konkurznom konaní úpadcu, vedeného Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 3K/130/1994. V druhom výroku súd prvej inštancie rozhodol, že žalobkyňa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

2. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou, doručенou súdu dňa 15. augusta 2016 domáhala určenia, že pohľadávka Slovenskej konsolidačnej a.s., uplatnená ako pohľadávka proti podstate u správca konkurznej podstaty prihláškou zo dňa 25. júla 2005, doručенou dňa 4. augusta 2005, predstavujúca daňový nedoplatok v zmysle daňového priznania k dani z príjmov fyzických osôb za rok 1998, č.j. 47291 zo dňa 30. marca 1999, podaného dňa 31. marca 1999 je oprávnená a zistená vo výške 41 706,40 eura ako pohľadávka proti podstate v konkurznom konaní na majetok úpadcu C. Y. P. - TYRNA KONZORCIUM „v konkurze“, V. V. 3, Z., t.č. bytom B. XX, Z. (ďalej aj ako „úpadca“), vedeného Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. Z-2-3 K130/1994.

3. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že na základe uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18. júla 1995 č.k. 3K/130/1994 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu. Slovenská konsolidačná, a.s. si v konkurznom konaní uplatnila prihláškou zo dňa 25. júla 2005, doručenou dňa 4. augusta 2005, u správcu konkurznej podstaty L. Y. M. (ďalej len „SKP“) pohľadávku proti podstate vo výške 1 256 447 Sk, t.j. 41 706,40 eura. Predmetná pohľadávka predstavuje daňový nedoplatok, ktorý vznikol a je dokladovaný daňovým priznaním k dani z príjmov fyzických osôb za rok 1998, č. 47291 zo dňa 30. marca 1999, podaným SKP dňa 31. marca 1999. V zmysle vyjadrenia k podaným námietkam proti konečnej správe, SKP vo svojom podaní zo dňa 9. júna 2015 prihlásenú pohľadávku vo výške 41 706,40 eura uznala a zaradila na uspokojenie z výtťažku z konkurznej podstaty. Následne, pod vplyvom oddeleného veriteľa, SKP prihlásenú pohľadávku poprela z dôvodu zistenia, že daňové priznanie bolo nesprávne vyhotovené a daň uvedená v daňovom priznaní má byť nižšia a to v tomto prípade nula. SKP podala dodatočné daňové priznanie a má za to, že Daňovému úradu Bratislava III nevznikla žiadna pohľadávka, teda túto pohľadávku nemožno uznať ani ako pohľadávku Slovenskej konsolidačnej, a.s. Krajský súd v Bratislave vyzval veriteľa, spoločnosť Slovenská konsolidačná, a.s. v zmysle ust. § 29 ods. 5 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKV“), na uplatnenie práva z tejto pohľadávky žalobou na súde v lehote 31 dní od obdržania výzvy, ktorá bola doručená dňa 14. júla 2016. Slovenská konsolidačná, a.s. požiadala príslušný daňový úrad o zaujatie stanoviska k podanému dodatočnému priznaniu a k existencii postúpenej pohľadávky, z ktorého vyplynulo, že Daňový úrad Trnava oznámil SKP, že jej podanie považuje za bezpredmetné a neakceptoval ho. S popretím pohľadávky SKP sa žalobkyňa nestotožnila aj s poukazom na ust. § 40a, § 40d zák. č. 286/1992 Zb., § 38 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., § 68 ods. 4, § 16 ods. 5, § 69 ods. 1, 2, 5 zákona č. 563/2009 Z.z. (Daňový poriadok).

4. Žalovaná sa dňa 22. mája 2017 vyjadrila k žalobe s tým, že túto považuje za nedôvodnú a v celom rozsahu neuznáva uplatnený nárok žalobkyne. Uviedla, že predmetná suma predstavujúca daň z priznania, bola Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 20. decembra 2004, N 5197/2004, Nz93343/2004 postúpená na ďalšieho veriteľa a to na žalobkyňu. Tento konkurzný veriteľ prihlásil postúpenú pohľadávku proti podstate na jej uspokojenie z konkurznej podstaty úpadcu. V konkurznom konaní žalovaná zistila, že pri vyhotovovaní priznania zamestnankyňa, ktorú SKP zamestnávala ako účtovníčku, nesprávne vyhotovila toto priznanie, keď opomenula aplikovať ust. § 19 písm. h), i) zákona č. 286/1992 Zb. o daniach z príjmov, účinného k 31. decembru 1998. Keď po uplynutí lehoty na podanie riadneho priznania SKP zistila tieto skutočnosti, že v danom prípade mala byť daň nula, podala dodatočné daňové priznanie a je toho názoru, že Daňovému úradu Bratislava III nevznikla žiadna pohľadávka, teda túto pohľadávku nemožno uznať ani ako pohľadávku žalobkyne, na ktorú bola postúpená, a ktorú si uplatnila na uspokojenie prihláškou proti podstate zo dňa 25. júla 2005 do konkurzného konania. Listom č. 389231 zo dňa 14. apríla 2016, Daňový úrad Trnava ako správca dane SKP oznámil, že podanie dodatočného daňového priznania za rok 1998 neakceptuje a považuje ho za bezpredmetné, pričom poukázal na § 69 ods. 1 Daňového poriadku. Dodatočné daňové priznanie bolo podané za účelom opravy predmetu dane, ktorý obsahoval príjmy, ktoré boli v zmysle platných hmotnoprávných predpisov - zákon č. 286/1992 Zb. - § 19 písm. h), i) oslobodené od dane z príjmov. Zákon explicitne zaradil medzi príjmy oslobodené od dane z príjmov príjmy plynúce z odpisu záväzkov pri vyrovnaní vykonanom podľa zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní a hospodársky výsledok (zisk alebo strata) plynúci zo speňazenia konkurznej podstaty - zákon č. 328/1991 Zb. Žalovaná poukázala na to, že žalobkyňou uplatnenej pohľadávke chýbajú zákonné podmienky pre vznik a existenciu daňovej pohľadávky, s následkom jej nulítosti. Pre existenciu daňovej pohľadávky vyplývajúcej zo zákona musia byť splnené skutkové okolnosti (zdaniteľné príjmy), ako aj evidenčné okolnosti (podanie daňového priznania). Žalovaná namietla aplikáciu uvedených právnych predpisov - nejde ani o vyrubenie dane alebo rozdielu dane, ani o uplatnenie nároku na sumu podľa osobitných predpisov. Má za to, že v danom prípade nie sú splnené podmienky vyplývajúce zo zákona - zdaniteľný príjem, evidenčné okolnosti, pričom samotné daňové priznanie nie je dostatočným dôvodom pre vznik a uplatňovanie pohľadávky s tým, že navyše došlo k podaniu dodatočného daňového priznania. V dôsledku neexistencie pohľadávky namietla aj neplatnosť Zmluvy o postúpení pohľadávky. Vo zvyšku namietla aplikáciu uvedených právnych predpisov zo strany žalobkyne, odmietnutie daňového priznania

považuje v tomto konaní za irelevantné a za rozhodujúcu považuje skutočnosť, že pohľadávka nevznikla.

5. Žalobkyňa v podaní doručenom súdu dňa 25. augusta 2017 uviedla, že námietku žalovanej ohľadom zániku práva vyrubiť daň podľa § 45 zákona č. 511/1992 Zb. považuje za irelevantnú. Mala za to, že za vyrubenie dane sa považuje podané daňové priznanie alebo hlásenie. Za deň vyrubenia dane sa považuje posledný deň lehoty na podanie daňového priznania alebo hlásenia. V danom prípade bola daň vyrubená podaním daňového priznania č. 47291 dňa 31. marca 1999, teda v lehote na podanie daňového priznania s tým, že splatnosť dane nastala dňa 31. marca 1999. K premlčaniu práva na vymáhanie nedoplatku uviedla, že aplikáciou ustanovenia § 69 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. sa právo premlčí po šiestich rokoch po skončení roka, v ktorom sa stal tento nedoplatok splatným, v danom prípade dňa 1. januára 2006. Žalobkyňa si uplatnila pohľadávku dňa 25. júla 2005 prihláškou, doručenou SKP dňa 4. augusta 2005 a keďže prihláška pohľadávky má rovnaké právne účinky ako uplatnenie práva na súde, žalobkyňa uviedla, že trvá na podanej žalobe v celom rozsahu.

6. Krajský súd v Bratislave dňa 14. marca 2017 postúpil vec Okresnému súdu Bratislava I ako vecne a miestne príslušnému súdu. Rozsudkom č. k. 28Cbi/3/2017-95 zo dňa 23. novembra 2017 okresný súd určil, že pohľadávka žalobkyne predstavujúca daňový nedoplatok v zmysle daňového priznania k dani z príjmov fyzických osôb za rok 1998, č.j. 47291 zo dňa 30. marca 1999, podaného dňa 31. marca 1999 vo výške 41 706,40 eura je pohľadávkou proti podstate v konkurznom konaní na majetok úpadcu C.. Y. P. - TYRNA KONZORCIUM „v konkurze“, so sídlom OD Jednota, Zelený rínok 1, 917 01 Trnava, IČO: 11 756 136, vedeného Krajským súdom v Bratislave pod sp.zn. 3K/130/1994. Súd žalobkyňu priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej.

6.1. V odôvodnení uviedol, že nie je možné podaním dodatočného daňového priznania v roku 2016 za daňové obdobie roku 1998 dosiahnuť ničotnosť daňového nedoplatku s argumentáciou o neexistencii pohľadávky, v dôsledku čoho aj neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Súd mal za to, že v záujme právnej istoty a rešpektovaní objektívnych očakávaní (aj správcu dane v tomto konaní) vo väzbe na plynutie času pre premlčanie, alebo zánik práva, nie je možné a právne dovolené akceptovať výklad SKP o neexistencii/zániku pohľadávky. Pohľadávka na daňovom nedoplatku vo výške 41.706,40 Eura je existujúca pohľadávka žalobkyne ako veriteľa proti podstate vedeného konkurzného konania na majetok úpadcu.

7. Krajský súd v Bratislave, na odvolanie žalovanej, uznesením č. k. 3CoKR/7/2018-116 zo dňa 28. septembra 2018, napadnutý rozsudok bez meritórneho pojednania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s tým, že je potrebné s poukazom na § 43 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) vec predložiť Krajskému súdu v Bratislave na pojednanie veci. Uviedol, že vo veci rozhodol vecne nepríslušný súd.

8. Krajský súd nariadil na deň 16. marca 2022 pojednávanie, na ktorom žalobkyňa uviedla, že sa v celom rozsahu pridržiava podanej žaloby. Má za to, že dodatočné daňové priznanie nemá právne účinky a neakceptoval ho ani daňový úrad. Ak žalovaná argumentuje § 19 písm. h) a j) zákona č. 286/1992 Zb., tak toto ustanovenie upravuje práva a povinnosti týkajúce sa právnických osôb. Úpadcom je však fyzická osoba - podnikateľ, pričom má za to, že daňový nedoplatok je pohľadávkou voči podstate. Žalovaná uviedla, že pre posúdenie dôvodov žaloby nie je podľa nej podstatné, či daňový úrad neakceptoval dodatočné daňové priznanie, ale je podstatné, či právo zaniklo, alebo nie. Opätovne poukázala na § 19 písm. h) a j) zákona č. 286/1992 Zb. účinného ku dňu 31. decembra 1998, § 85 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z., podľa ktorého právo na vymáhanie daňového nedoplatku zaniká po uplynutí 20 rokov. Podľa žalobkyne prihlásenie pohľadávky do konkurzného konania má rovnaké účinky, ako konanie pred súdom, dodatočné daňové priznanie bolo podané po lehote a má za to, že namiatané oslobodenie od dane sa na tento prípad nevzťahuje.

9. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinami založenými v súdnom spise, vykonal vo veci pojednávanie a vychádzajúc zo zhodných tvrdení strán sporu ustálil, že medzi stranami sporu je sporné, či podanie dodatočného daňového priznania zakladá nulovú daňovú povinnosť, má právne účinky, a či došlo k premlčaniu pohľadávky alebo zániku vymáhateľnosti pohľadávky žalobkyne. V nadväznosti na

spornosť existencie pohľadávky žalobkyne za sporné považoval aj postúpenie daňovej pohľadávky na žalobkyňu v zmysle prílohy č. 1 Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 20. decembra 2004, pohľadávka pod č. 12.

10. Krajský súd mal z podaného daňového priznania, ako aj skutkových tvrdení strán sporu za preukázané, že správkyňa konkurznej podstaty podala daňové priznanie pre daň z príjmu úpadcu za rok 1998 dňa 31. marca 1999, t.j. včas podľa ust. § 38 ods. 3 zákona 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (v znení účinnom do 31. augusta 1999).

10.1. Z listu zo dňa 23. februára 2016 mal krajský súd taktiež za preukázané, že žalovaná poskytla konkurznému súdu vysvetlenie k podanému dodatočnému daňovému priznaniu pre daň z príjmov fyzických osôb, z ktorého vyplýva, že podľa názoru správkyne konkurznej podstaty je daňová povinnosť úpadcu nulová, nakoľko na strane účtovníčky pri vyhotovovaní daňového priznania za rok 1998 došlo k chybe, keďže nezohľadnila oslobodenie od dane podľa § 19 písm. h), j) zákona č. 286/1992 Zb. o dani z príjmov, a preto správkyňa konkurznej podstaty pristúpila k podaniu dodatočného daňového priznania. Vzhľadom na uvedené správkyňa konkurznej podstaty pohľadávku žalobkyne vo výške 41 706,40 eura neuznala ako pohľadávku proti podstate.

10.2. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku ďalej uviedol, že nakoľko daň je vyrubená a splatná podaním daňového priznania dňa 31. marca 1999 (§ 38 a § 44 zákona č. 511/1992 Zb.) a dodatočné daňové priznanie nebolo podané v lehote 5 rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie (§ 69 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. správe daní (Daňový poriadok)) a i napriek existencii práva podať dodatočné daňové priznanie (§ 16 ods. 4 Daňového poriadku, ak daňový subjekt zistí, že daň má byť nižšia), podanie dodatočného daňového priznania s ohľadom na právnu istotu v daňových veciach pri výklade vyššie uvedených právnych predpisov, nespôsobuje zánik pohľadávky žalobkyne, nemá vplyv na výšku pohľadávky žalobkyne.

11. Krajský súd dospel k záveru, že podanie dodatočného daňového priznania dňa 23. februára 2016 je po lehote podľa § 69 zákona 563/2009 Z. z. správe daní (Daňový poriadok), t.j. po uplynutí piatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie, pričom riadne daňové priznanie bolo nesporne potrebné podať do 31. marca 1999, t.j. podanie dodatočného daňového priznania nemá za následok zánik pohľadávky žalobkyne uplatňovanej ako pohľadávky proti podstate vo výške 41 706,40 eura.

11.1 Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie označil za bezpredmetné, aby sa zaoberal tým, či bolo dodatočné daňové priznanie vyhotovené správne ako nulové t.j., či boli splnené podmienky pre oslobodenie od dane, nakoľko pre vznik pohľadávky žalobkyne je v tomto spore rozhodujúce riadne daňové priznanie podané dňa 31. marca 1999, t.j. daň je vyrubená podaním daňového priznania dňa 31. marca 1999. Keďže daňová pohľadávka v čase postúpenia pohľadávky na žalobkyňu existovala, došlo k platnému postúpeniu pohľadávky.

11.2 Vo vzťahu k premlčaniu, alebo prípadnému zániku práva na vymáhanie daňového nedoplatku súd prvej inštancie uviedol, že prihláška pohľadávky bola správcovi konkurznej podstaty doručená podľa doručienky dňa 4. augusta 2005, t.j. v lehote 6 rokov po skončení roka, v ktorom sa stal tento nedoplatok splatným (31. marca 1999). Podľa § 20 ods. 7 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní: Prihláška pohľadávky má pre plynutie premlčacej lehoty a zánik práva rovnaké účinky, ako uplatnenie práva na súde. Vzhľadom na uvedené, nedošlo podľa krajského súdu k premlčaniu pohľadávky žalobkyne podľa § 69 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov, a teda ani k zániku práva na vymáhanie pohľadávky podľa § 85 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. správe daní (Daňový poriadok), nakoľko bola uplatnená u správcu konkurznej podstaty. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že popretie pohľadávky zo strany SKP nie je dôvodné a vychádzajúc z predmetu sporu, rozsahu skutkových tvrdení sporných a nesporných, navrhovaných dôkazov a na podklade súdneho spisu rozhodol v súlade s § 23 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní tak, že pohľadávka žalobkyne v sume 41 706,40 eura uplatnená prihláškou zo dňa 25. júla 2005 je oprávnená a zistená ako pohľadávka proti podstate v konkurznom konaní úpadcu, vedeného Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 3K/130/1994. Nedošlo k premlčaniu, ani zániku pohľadávky uplatnenej u správcu, ktorá je pohľadávkou proti podstate podľa § 31 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, čiže daňou

splatnou v priebehu konkurzného konania.

12. O nároku na náhradu trov konania rozhodol krajský súd s poukazom na §§ 255 ods. 1 a 2, 262 ods. 1 a 2 CSP tak, že nakoľko žalobkyňa bola v konaní úspešná, podľa § 255 ods. 1 CSP jej patrí nárok na náhradu trov konania, avšak trovy jej nevznikli, preto súd v súlade s čl. 17 CSP žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznal.

13. Proti rozsudku v časti jeho prvého výroku podala včas odvolanie žalovaná, odôvodnené podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, v ktorého úvode uviedla, že s právnym názorom súdu prvej inštancie sa nestotožňuje, žalobu považuje za nedôvodnú a neuznáva uplatnený nárok žalobkyne v celom rozsahu. Navrhla, aby odvolací súd posúdil právne dôvody popretia žalobkyňou uplatnenej pohľadávky proti podstate ako právne významné a zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 389 ods. 2 CSP.

13.1. Súd prvej inštancie podľa žalovanej neskúmal a nevysporiadal sa s inštitútom oslobodenia od dane s poukazom na ust. § 9 ods. 1 písm. d) zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov, v zmysle ktorého sú od dane z príjmu oslobodené „príjmy z predaja majetku zahrnutého do konkurznej podstaty a z odpisu záväzkov pri konkurze alebo reštrukturalizácii vrátane odpisu záväzkov voči veriteľom, ktorí v konkurze neuplatnili svoje pohľadávky voči daňovníkovi; obdobne sa postupuje aj pri odpise záväzkov u daňovníka, ktorý sa zrušuje zamietnutím návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku a u daňovníka, ktorý sa zrušuje zrušením konkurzu z dôvodu, že majetok úpadcu nepostačuje na úhradu výdavkov a odmenu správcu konkurznej podstaty“. Odvolateľka taktiež vytýka krajskému súdu, keď tento sa v bode 18. odôvodnenia svojho rozhodnutia zaoberá otázkou, čo je pohľadávka, avšak opomenul sa vysporiadať s inštitútom pohľadávky v súvislosti s vtedy účinnými daňovými predpismi t.j., či išlo o oslobodenie príjmu od dane a nevysporiadal sa podľa odvolateľky ani s námietkou premlčania, resp. zániku práva pohľadávky titulom daňového nedoplatku.

13.2. Odvolateľka v ďalšom opakuje svoje tvrdenia pred súdom prvej inštancie a síce, že ako SKP v konkurznom konaní dňa 8. februára 2016 zistila, že zamestnankyňa, ktorú žalovaná zamestnávala ako účtovníčku, nesprávne vyhotovila Priznanie k dani z príjmov fyzických osôb za rok 1998 z 31. marca 1999, keď opomenula aplikovať ust. § 19 písm. h), i) zákona č. 286/1992 Zb. o daniach z príjmov účinného k 31. decembru 1998, pričom v riadnom priznaní výnosy a príjmy podľa uvedených ustanovení boli zahrnuté do základu dane, avšak tieto zahrnuté byť nemali s poukazom na odkaz pri ust. § 19 zákona č. 286/1992 Zb. o daniach z príjmov na zákon o konkurze a vyrovnaní, nakoľko ide o príjmy plynúce zo spežania konkurznej podstaty, z čoho následne bola vypočítaná daň 1 256 447 Sk. Za aplikácie ust. § 19 písm. h), i) zákona č. 286/1992 Zb. o daniach z príjmov mala byť v riadku 25 /daň k úhrade/ uvedená podľa žalovanej suma nula, keďže v dodatočnom daňovom priznaní sú vylúčené príjmy 1 650 000 Sk a k tomu výdavky zo zostatkovej ceny 4 429 078 Sk, ako aj odpis záväzkov vo výške 5 854 242,40 Sk, ktoré sú oslobodené od dane. Podľa žalovanej v dodatočnom daňovom priznaní sú zohľadnené pripočítateľné položky, ktoré nie sú daňovým nákladom. Tvrdí, že Daňovému úradu Bratislava III nevznikla žiadna pohľadávka. Žalovaná rovnako nesúhlasí s právnym názorom žalobkyne, že s poukazom na §§ 40a, 40d zákona č. 286/1992 Zb. o daniach z príjmov a § 38 ods. 3 zákona č. 511/1992 bola žalovaná povinná okrem podania daňového priznania uhradiť aj daň z príjmov fyzických osôb za rok 1998 do 31. marca 1999, nakoľko pokiaľ by tak žalovaná urobila, porušila by podľa nej práve zákon o konkurze a vyrovnaní a konala v rozpore s ust. § 19 písm. h), i) zákona č. 286/1992 Zb. o daniach z príjmov.

13.3. Vo vzťahu k listu Daňového úradu Trnava zo dňa 14. apríla 2016, v ktorom tento uviedol, že Dodatočné daňové priznanie k dani z príjmov fyzických osôb za rok 1998 u daňového subjektu C.. P. Y. považuje za bezpredmetné s poukazom na ust. § 69 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „Daňový poriadok“) žalovaná poukazuje na skutočnosť, že citované ustanovenie § 69 ods. 1 Daňového poriadku práve upravuje možnosť, resp. nemožnosť vyrubiť daň alebo rozdiel dane, alebo uplatniť nárok na sumu podľa osobitných predpisov. Tvrdí, že v dodatočnom daňovom priznaní sa žiaden z týchto nárokov neuplatňuje, preto nemožno aplikovať toto ustanovenie. Nie je podľa žalovanej namieste ani aplikácia ust. § 69 ods. 2 citovaného zákona, nakoľko žiadna náležitosť z tohto ustanovenia podľa žalovanej nie je naplnená, keďže v danom prípade sa nejedná o vyrubenie dane alebo rozdielu dane a nejde ani o

uplatnenie nároku na sumu podľa osobitných predpisov. Žalovaná uvádza, že v prejednávanej veci Dodatočné daňové priznanie bolo podané za účelom opravy predmetu dane, ktorý obsahoval príjmy, ktoré boli v zmysle platných hmotnoprávných predpisov - § 19 písm. h), i) zákona č. 286/1992 Zb. o daniach z príjmov účinného k 31. decembru 1998, oslobodené od dani z príjmov a v prípade, ak by žalovaná ako SKP, ktorá koná za úpadcu, pristúpila k úhrade predmetnej dane, došlo by zo strany žalovanej k poškodzovaniu oprávnených veriteľov a zo strany žalobkyne, na ktorú by prešiel sporný nárok, by došlo k plneniu, ktoré podľa žalovanej nemá zákonný podklad.

13.4. Žalovaná vo svojom odvolaní ďalej namieta, že žalobkyňou uplatnenej pohľadávke chýbajú zákonné podmienky pre vznik a existenciu daňovej pohľadávky (právny dôvod) s následkom jej nulitnosti. Tvrdí, že samotné daňové priznanie je nedostatočným dôvodom pre vznik a uplatňovanie pohľadávky. Neexistencia predmetnej pohľadávky má podľa odvolateľky za následok, že neexistujúca pohľadávka nemohla byť ani predmetom postúpenia na ďalšieho veriteľa, t.j. na žalobkyňu a v tejto časti žalovaná namieta neplatnosť Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 20. decembra 2004.

13.5. Žalobkyňa nemá podľa odvolateľky oporu v ustanoveniach citovaných v čl. III žaloby, keď cituje z ust. § 68 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. napriek tomu, že tento zákon vstúpil do platnosti až 1. januára 2009 a v čase vzniku povinnosti SKP podať daňové priznanie bol účinný zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní.

14. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu označila odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny v celom rozsahu a navrhla ho z tohto dôvodu potvrdiť. K veci samej na doplnenie uviedla, že naďalej má za to, že dodatočné daňové priznanie podané zo strany SKP, ktoré nebolo akceptované Daňovým úradom nemá žiadne právne účinky a oslobodenie od dane podľa ust. § 19 písm. h), i) zákona č. 286/1992 Zb. o daniach z príjmov sa nevzťahuje na tento prípad, nakoľko predmetné ustanovenie upravuje oslobodenie od dane z príjmov právnických osôb. Námietku žalovanej ohľadom zániku práva vyrubiť daň (§ 45 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní) považuje žalobkyňa za irelevantnú. Navrhla, aby odvolací súd odvolanie žalobkyne zamietol a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

15. Žalovaná vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne opakuje argumenty vyplývajúce z jej odvolania s tým, že naďalej má za to, že existujú právne dôvody popretia žalobkyňou uplatnenej pohľadávky proti podstate a tieto má odvolací súd právne posúdiť ako významné dôvody s následkom zrušenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) [§ 470 ods. 1, 4 CSP], po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie, bez nariadenia pojednávania, viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie (§ 379, § 380 ods. 1, § 383 CSP), prejednal odvolanie a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné potvrdiť.

17. Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

18. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie vecnej správnosti napadnutého I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým konajúci súd určil, že pohľadávka žalobkyne v sume 41 706,40 eura uplatnená prihláškou zo dňa 25. júla 2005 je oprávnená a zistená ako pohľadávka proti podstate v konkurznom konaní úpadcu, vedeného Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 3K/130/1994. Napadnutému rozhodnutiu odvolateľka vytýka vecnú nesprávnosť z hľadiska odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP a síce, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaná naprieč celým odvolaním argumentuje, že v riadnom daňovom

priznaní k dani z príjmov fyzických osôb za rok 1998 podanom dňa 31. marca 1999 žalovanou ako SKP úpadcu nemali byť zahrnuté do základu dane výnosy a príjmy, a to s poukazom na ust. § 19 písm. h) a i) zákona č. 286/1992 Zb. o daniach z príjmov účinného k 31. decembru 1998, nakoľko ide o príjmy plynúce zo speňaženia konkurznej podstaty, z čoho následne bola vypočítaná daň 1 256 447 Sk. Za aplikácie ust. § 19 písm. h), i) zákona č. 286/1992 Zb. o daniach z príjmov mala byť v riadku 25 /daň k úhrade/ uvedená podľa žalovanej suma nula, teda Daňovému úradu Bratislava III nevznikla žiadna pohľadávka a túto pohľadávku nemožno podľa žalovanej uznať ani ako pohľadávku žalobkyne, na ktorú bola postúpená.

20. Podľa § 23 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní: Pohľadávka sa pokladá za zistenú, ak ju uznal správca a ak ju nepoprel žiaden z konkurzných veriteľov. Popretie pohľadávky úpadcom sa poznamená v zozname prihlášok, ale nemá pre zistenie pohľadávky význam.

21. Podľa § 23 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní: Konkurzní veritelia pohľadávok, ktoré zostali sporné, čo do pravosti, výšky alebo poradia, môžu sa domáhať určenia svojho práva; žalobu musia podať proti popierajúcim konkurzným veriteľom aj správcovia, smú sa v nej dovolávať len právneho dôvodu uvedeného v prihláške alebo na prieskumnom pojednávaní a pohľadávku môžu uplatniť len do výšky v nich uvedenej. Ak nejde o vec patriacu do právomoci súdu, rozhodne o pravosti pohľadávky príslušný správny orgán.

22. Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní: Správca je oprávnený poprieť nárok prihlásený konkurzným veriteľom, výšku nároku alebo jeho právny dôvod. O tom súd upovedomí konkurzného veriteľa, o ktorého nárok ide a súčasne ho vyzve, aby nárok, jeho výšku alebo právny dôvod uplatnil do 30 dní na súde, ktorý vyhlásil konkurz alebo na inom príslušnom orgáne, s tým, že inak sa na poprený nárok, jeho uplatnenú výšku alebo uplatnený právny dôvod nevezme zreteľ.

23. Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní: Rozhodnutia súdu alebo príslušného správneho orgánu o pravosti, výške alebo poradí poprených pohľadávok sú účinné proti všetkým veriteľom.

24. Podľa § 31 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní: Pohľadávky proti podstate vzniknuté po vyhlásení konkurzu sú nároky na náhradu nákladov spojených s udržiavaním a správou podstaty, včítane nároku správcu na úhradu odmien a výdavkov, dane a poplatky, ak došlo k ich splatnosti v priebehu konkurzného konania, a ďalej nároky veriteľov zo zmlúv uzavretých správcom, ako aj nároky na vrátenie plnenia zo zmluvy, od ktorej sa odstúpilo podľa § 14 ods. 1 písm. a).

25. Podľa § 38 ods. 3 zákona 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení úč. do 31. augusta 1999: Daňové priznanie alebo hlásenie sa podáva najneskôr do 31. marca roku nasledujúceho po uplynutí zdaňovacieho obdobia, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak. V tejto lehote je daňový subjekt povinný daň i zaplatiť, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

26. Podľa § 44 ods. 5 zákona 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov úč. do 31. augusta 1999: Ak sa daňová povinnosť neodlišuje od dane uvedenej v daňovom priznaní alebo hlásení, nemusí správca dane oznámiť daňovému subjektu výsledok vyrubenia, ak o to daňový subjekt výslovne nepožiada. V tomto prípade sa za vyrubenie dane považuje podané daňové priznanie alebo hlásenie a za deň vyrubenia dane sa považuje posledný deň lehoty na podanie daňového priznania alebo hlásenia a ak bolo daňové priznanie alebo hlásenie podané oneskorene, deň, keď ho správca dane dostal. Deň vyrubenia sa považuje za deň doručenia. Vzťahuje sa to aj na dodatočné daňové priznanie alebo hlásenie. Odvolacia lehota je pätnásť dní.

27. Podľa § 69 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom do 31. augusta 1999: Právo vybrať a vymáhať nedoplatok je premlčané po šiestich rokoch po skončení roka, v ktorom sa stal tento nedoplatok

splatným.

28. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. správe daní (Daňový poriadok) v znení ku dňu podania dodatočného daňové priznania: Daňový subjekt je oprávnený podať dodatočné daňové priznanie, ak zistí, že a) daň uvedená v podanom daňovom priznaní má byť nižšia, alebo nadmerný odpočet vyšší, alebo nárok na vrátenie dane vyšší, b) daň má byť nižšia, ako bola správcom dane vyrubená, c) daňové priznanie neobsahuje správne údaje alebo d) daňová strata je vyššia, ako bola uvedená v daňovom priznaní.

29. Podľa § 68 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. správe daní (Daňový poriadok) v znení ku dňu podania dodatočného daňové priznania: Daň je vyrubená a) rozhodnutím správcu dane, b) podaním daňového priznania vrátane dodatočného daňového priznania alebo c) zaplatením dane, pri ktorej nie je povinnosť podať daňové priznanie.

30. Podľa § 69 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. správe daní (Daňový poriadok) v znení ku dňu podania dodatočného daňové priznania: Ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, nemožno vyrubiť daň, ani rozdiel dane alebo uplatniť nárok na sumu podľa osobitných predpisov po uplynutí piatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie, alebo v ktorom bol daňový subjekt povinný daň zaplatiť bez povinnosti podať daňové priznanie, alebo v ktorom daňovému subjektu vznikol nárok na uplatnenie sumy podľa osobitných predpisov. Ak ide o daňový subjekt, ktorý si uplatňuje odpočítanie daňovej straty, nemožno vyrubiť daň, ani rozdiel dane po uplynutí siedmich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie, v ktorom bola táto daňová strata vykázaná.

31. Odvolací súd prioritne uvádza, že v konaní bolo vykonaným dokazovaním s dostatočnou istotou a hodnoverne preukázané, že správkyňa konkurznej podstaty podala daňové priznanie pre daň z príjmu fyzických osôb za rok 1998, s daňovou povinnosťou pri prepočte na eurá vo výške 41 706,40 eura včas, t.j. dňa 31. marca 1999 (Podľa § 38 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom do 31. augusta 1999). Podľa ust. § 44 ods. 5 zákona 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov účinnom do 31. augusta 1999 sa za vyrubenie dane považuje podané daňové priznanie alebo hlásenie a za deň vyrubenia dane sa považuje posledný deň lehoty na podanie daňového priznania alebo hlásenia a ak bolo daňové priznanie alebo hlásenie podané oneskorene, deň, keď ho správca dane dostal. Deň vyrubenia sa považuje za deň doručenia. Vztáhuje sa to aj na dodatočné daňové priznanie alebo hlásenie. Aplikujúc na prejednávanú vec odvolací súd súhlasí so súdom prvej inštancie, že podaním daňového priznania SKP úpadcu dňa 31. marca 1999 sa daň stala vyrubenou a splatnou. V konaní bolo nesporné, že žalovaná podala Dodatočné daňové priznanie dňa 23. februára 2016. K uvedenému tak došlo k podaniu dodatočného daňového priznania po uplynutí piatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie (§ 69 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. správe daní (Daňový poriadok) v znení ku dňu podania dodatočného daňové priznania). Súd prvej inštancie s odkazom na pre vec relevantné zákonné ustanovenia správne uzavrel, že podanie dodatočného daňového priznania po uplynutí zákonom stanovenej lehoty nespôsobuje zánik pohľadávky žalobkyne a nemá vplyv ani na jej výšku 41 706,40 eura.

32. Vo vzťahu k v odvolaní prevládajúcej argumentácii žalovanej ustanovením § 19 písm. h) a i) zákona č. 286/1992 Zb. o daniach z príjmov účinného k 31. decembru 1998 odvolací súd konštatuje, že predmetné ustanovenie upravuje oslobodenie od dane z príjmov právnických osôb, systematicky začlenené do druhej časti Zákona o daniach z príjmov, ktorý súčasne v ust. § 17 ods. 1 tejto časti ustanovuje, že daňovníkmi dane z príjmov právnických osôb sú osoby, ktoré nie sú fyzickými osobami. V súdnej veci predmetná pohľadávka predstavuje daň z príjmu fyzických osôb, upravenú v prvej časti Zákona o daniach z príjmov, ktorý oslobodenie od dane z príjmov fyzických osôb upravuje ustanovením § 4. Predmetná v odvolaní žalovanej dominujúca argumentácia ustanovením § 19 písm. h) a i) zákona č. 286/1992 Zb. o daniach z príjmov účinného k 31. decembru 1998 a tvrdenia žalovanej, že dodatočné daňové priznanie bolo podané za účelom opravy predmetu dane, ktorý obsahoval príjmy, ktoré boli v

zmysle platných hmotnoprávných predpisov (§ 19 písm. h), i) zákona č. 286/1992 Zb. o daniach z príjmov účinného k 31. decembru 1998) oslobodené od dani z príjmov, je tak v súvislostiach s prejednávanou vecou irelevantná.

33. Pokiaľ žalovaná i vo vzťahu k listu Daňového úradu Trnava zo dňa 14. apríla 2016 tvrdí, že v súdnej veci nemožno aplikovať ust. § 69 ods. 1 a 2 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní, nakoľko v dodatočnom daňovom priznaní sa žiadny na v danom ustanovení uvedený nárok (vyrubiť daň, rozdiel dane, uplatniť nárok na sumu podľa osobitných predpisov) neuplatňuje, s uvedeným sa nemožno stotožniť. Podanie dodatočného daňového priznania upravuje ust. § 16 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní, ktorý v 4. odseku ustanovuje, že Daňový subjekt je oprávnený podať dodatočné daňové priznanie, ak zistí, že a) daň uvedená v podanom daňovom priznaní má byť nižšia, alebo nadmerný odpočet vyšší, alebo nárok na vrátenie dane vyšší, b) daň má byť nižšia, ako bola správcom dane vyrubená, c) daňové priznanie neobsahuje správne údaje alebo d) daňová strata je vyššia, ako bola uvedená v daňovom priznaní. Podľa § 16 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. ak daňový subjekt podá dodatočné daňové priznanie podľa odseku 4 v posledný rok lehoty podľa § 69 ods. 1, ods. 2 a ods. 5, táto lehota sa predlži a uplynie v nasledujúcom kalendárnom roku posledným dňom mesiaca, ktorý sa svojím označením zhoduje s mesiacom, v ktorom bolo podané posledné dodatočné daňové priznanie; v tejto predĺženej lehote daňový subjekt nemôže podať dodatočné daňové priznanie. Z obsahu spisu, ako i z rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že žalovaná podala dodatočné daňové priznanie, a to v zmysle ust. § 16 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (Daňový poriadok) v znení ku dňu podania dodatočného daňového priznania. Predmetné ustanovenie v piatom odseku vo vzťahu k počítaniu lehôt priamo odkazuje na ust. § 69 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 tohoto zákona. Z tohto dôvodu sa odvolacia argumentácia odvolateľky o nemožnosti aplikácie predmetného ust. § 69 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní na súdnu vec javí ako nezrozumiteľná. Z vyššie uvedených ustanovení vyplýva, že daň nemôže byť vyrubená po zániku práva vyrubiť daň, a to ani podaním dodatočného daňového priznania, ktoré je podaním, ktoré je správca dane povinný prijať, avšak pokiaľ je podané po zániku práva vyrubiť daň, nezakladá žiadne právne účinky. Z tohto dôvodu odvolací súd súhlasí so súdom prvej inštancie, keď tento uzavrel, že pre vznik pohľadávky žalobkyne je v tomto spore rozhodujúce včasne podané riadne daňové priznanie zo dňa 31. marca 1999 (§ 38 a § 44 zákona č. 511/1992 Zb.), t.j. daň je vyrubená podaním daňového priznania dňa 31. marca 1999, a nakoľko daňová pohľadávka v čase postúpenia pohľadávky na žalobkyňu existovala, došlo k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobkyňu.

34. K tvrdeniu žalovanej, že samotné daňové priznanie je nedostatočným dôvodom pre vznik a uplatňovanie pohľadávky a žalobkyňou uplatnenej pohľadávke chýbajú zákonné podmienky pre vznik a existenciu daňovej pohľadávky s následkom jej nulitosti, odvolací súd sa nestotožňuje s uvedenou odvolateľkou sformulovanou argumentáciou. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa si riadne a včas prihlásila pohľadávku proti podstate prihláškou zo dňa 25. júla 2005, SKP doručenou dňa 4. augusta 2005, ako pohľadávku vzniknutú z titulu daňového nedoplatku z daňového priznania dane z príjmov fyzických osôb za rok 1998 podaného SKP, a ktorá pohľadávka voči úpadcovi bola na žalobkyňu postúpená v súlade s ust. 65b zákona č. 511/1992 Zb. na základe Zmluvy o postúpení daňových pohľadávok č. 11/2004 zo dňa 20. decembra 2004. Súd prvej inštancie správne skonštatoval, že pre vznik pohľadávky žalobkyne je v tomto spore rozhodujúce riadne daňové priznanie podané dňa 31. marca 1999, t.j. daň je vyrubená podaním daňového priznania dňa 31. marca 1999. Keďže daňová pohľadávka v čase postúpenia pohľadávky na žalobkyňu existovala, došlo k platnému postúpeniu pohľadávky.

35. K výhrade žalovanej, ktorá poukazuje i na to, že žalobkyňa cituje z ust. § 68 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. napriek tomu, že tento zákon vstúpil do platnosti až 1. januára 2009 a v čase vzniku povinnosti SKP podať daňové priznanie bol účinný zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní, odvolací súd hodnotí uvedenú námietku nanajvýš ako nezrozumiteľnú. Z textu žaloby je zreteľné, že žalobkyňa cituje z ust. § 68 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní v znení ku dňu podania dodatočného daňového priznania, práve vo vzťahu k dodatočnému daňovému priznaniu, nie k riadnemu daňovému priznaniu.

36. Odvolací súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že žalovaná v odvolaní nedôvodne vytýkala krajskému súdu, že vec nesprávne právne posúdil.

37. Z obsahu odvolania vyplýva i odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods.1 písm. b) CSP a síce, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie podľa žalovanej neskúmal a nevysporiadal sa s inštitútom oslobodenia od dane s poukazom na ust. § 9 ods. 1 písm. d) zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov, v zmysle ktorého sú od dane z príjmu oslobodené „príjmy z predaja majetku zahrnutého do konkurznej podstaty a z odpisu záväzkov pri konkurze alebo reštrukturalizácii vrátane odpisu záväzkov voči veriteľom, ktorí v konkurze neuplatnili svoje pohľadávky voči daňovníkovi; obdobne sa postupuje aj pri odpise záväzkov u daňovníka, ktorý sa zrušuje zamietnutím návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku a u daňovníka, ktorý sa zrušuje zrušením konkurzu z dôvodu, že majetok úpadcu nepostačuje na úhradu výdavkov a odmenu správcu konkurznej podstaty“. K tejto odvolacej námietke odvolací súd uvádza, že zákon č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov bol schválený 4. decembra 2003 a účinnosť nadobudol dňom 1. januára 2004. Predmetom súdneho prieskumu je podanie daňového priznania za rok 1998 v zmysle zákona č. 286/1992 Zb. o daniach z príjmov účinného k 31. decembru 1998. Vzhľadom na uvedené, súd prvej inštancie nemal dôvod skúmať a vysporiadať sa s inštitútom oslobodenia od dane s poukazom na § 9 ods. 1 písm. d) zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov, ktorý v rozhodnom čase nebol účinný. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že zákon č. 286/1992 Zb. o daniach z príjmov účinný k 31. decembru 1998, ktorý je na súdenú vec aplikovaný, úpravu oslobodenia od dane príjmov z predaja majetku zahrnutého do konkurznej podstaty v prípade fyzických osôb, neobsahoval.

38. Na margo odvolaním namietnutého nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, s poukazom na zákonné ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania uvádza, že pokiaľ odvolateľka vytýka súdu, že tento sa v bode 18. odôvodnenia svojho rozhodnutia vysporadúva s otázkou, čo je pohľadávka, avšak opomenul sa vysporiadať s inštitútom pohľadávky v súvislosti s vtedy účinnými daňovými predpismi, z obsahu s vecou súvisiaceho spisu vyplýva, že odvolateľka má evidentne na mysli bod 18. odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 28Cbi/3/2017-95 zo dňa 23. novembra 2017, ktorý bol uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3CoKR/7/2018-116 zo dňa 28. septembra 2018 zrušený. Pokiaľ odvolateľka namieta, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s námietkou premlčania, resp. zániku práva pohľadávky titulom daňového nedoplatku, z ktorého dôvodu je odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie podľa odvolateľky nedostatočné, s uvedeným sa odvolací súd nestotožňuje. Krajský súd v bode 28. a nasl. svojho rozsudku dostatočne vyčerpávajúco zdôvodnil, že pokiaľ ide o premlčanie, alebo prípadný zánik práva na vymáhanie daňového nedoplatku, prihláška pohľadávky bola správcovi konkurznej podstaty doručená podľa doručky dňa 4. augusta 2005, t.j. v lehote 6 rokov po skončení roka, v ktorom sa stal tento nedoplatok splatným (§ 69 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom do 31. augusta 1999). Uviedol, že podľa § 20 ods. 7 ZKV prihláška pohľadávky má pre plynutie premlčacej lehoty a zánik práva rovnaké účinky, ako uplatnenie práva na súde. Vzhľadom na uvedené, nedošlo podľa súdu prvej inštancie k premlčaniu pohľadávky podľa § 69 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov žalobkyne, a teda ani k zániku práva na vymáhanie pohľadávky podľa § 85 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. správe daní (Daňový poriadok), nakoľko bola uplatnená u správcu konkurznej podstaty. Súd prvej inštancie uzavrel, že popretie pohľadávky správcom nie je dôvodné a rozhodol v súlade s § 23 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní tak, že určil, že pohľadávka žalobkyne v sume 41 706,40 eura uplatnená prihláškou zo dňa 25. júla 2005 je oprávnená a zistená ako pohľadávka proti podstate v konkurznom konaní úpadcu, vedeného Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 3K/130/1994, t.j. nedošlo k premlčaniu ani zániku pohľadávky uplatnenej u správcu v celkovej výške 41 706,40 eura, ktorá je pohľadávkou proti podstate podľa § 31 ZKV, čiže daňou splatnou v priebehu konkurzného konania. Svoj záver krajský súd primerane zdôvodnil.

39. Po preskúmaní veci na základe podaného odvolania žalovanou odvolací súd konštatuje, že krajský súd zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy

vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. Keďže sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ktoré považuje za vecne správne, odkazuje na jeho dôvody uvedené súdom prvej inštancie, a to v plnom rozsahu. Napadnutý rozsudok z hľadiska odôvodnenia je podľa odvolacieho súdu koherentný so zákonnou úpravou správne aplikovanou a interpretovanou súdom prvej inštancie na zistený skutkový stav tak, ako vyplynul z dokazovania dostatočne vykonaného pre možnosť rozhodnutia vo veci samej. V napadnutom rozsudku pritom súd prvej inštancie poskytol odpoveď na všetky kľúčové otázky týkajúce sa prejednávanej veci, nastolené sporovými stranami v konaní, preto nebol priestor pre prijatie iného záveru v rámci odvolacieho konania, limitovaného rozsahom a dôvodmi odvolania žalovanej, než ktoré vyústili do rozhodnutia o potvrdení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správneho rozhodnutia.

40. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že konajúci súd je povinný svoje rozhodnutie odôvodniť presvedčivo a zrozumiteľne. Za porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že konajúci súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej (viď napr. I. ÚS 673/2014, II. ÚS 27/2008, III. ÚS 167/2013), prípadne nevyhodnotil dôkazy v duchu presvedčenia žalovanej, ktoré táto považovala za relevantné pre úplné zistenie skutkového stavu s na to nadväzujúcim právnym posúdením.

41. Vzhľadom na závery prijaté a vysvetlené v tomto rozhodnutí, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP potvrdil. Naplnenie odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP uplatnených žalovanou odvolací súd nezistil.

42. V odvolacom konaní bola úspešnou stranou žalobkyňa, ktorej vznikol proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 396 ods. 1 v spojení s § 262 a § 255 ods. 1 CSP).

43. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom, alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou, alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).